

Hòa Bình là kết quả của Công Lý và Tình Liên Đới

Peace As The Fruit Of Justice and Solidarity

(Is 32,17; Gc 3,18; Srs 39)

www.conggiaovietnam.net

conggiaovietnam@gmail.com

QUÀ TẶNG TIN MỪNG
Chúa Nhật XIII Thường Niên B

Oan cho Chúa quá!

Im. Giuse Vũ Thái Hòa

Giáo Sư Phụng Vụ

Kính mời theo dõi video tại đây :

<https://bit.ly/35UcSA3>

Đã bao nhiêu lần, chúng ta đọc trong các thiệp tang: “Trong niềm tin vào Chúa Kitô Phục Sinh, gia đình tang quyến chúng tôi xin kính báo: Ông/Bà... được Chúa **gọi về...**” Hoặc là: “Gia đình chúng tôi **vô cùng thương tiếc báo tin:** Ông/Bà... vừa được Chúa **gọi về...**” **Có phải thật sự Chúa gọi người này về hay không?** Nếu người chết là một người trẻ hoặc một em bé đang tràn đầy sức sống, chúng ta cũng cho là Chúa gọi về hay sao ? Đáng lẽ phải nói **“đã về nhà Cha”** hoặc **“đã an nghỉ trong Chúa”**, để Chúa khỏi bị trách oan!

Đã bao nhiêu lần, chúng ta hát thánh vịnh 125 do cha Kim Long phổ nhạc: *“Khi Chúa thương gọi tôi về, hồn tôi hân hoan như trong một giấc mơ”*. Trong thánh vịnh 125, dân Do Thái ca tụng và tạ ơn Chúa vì Ngài dẫn đưa họ trở về Đất Hứa sau bao nhiêu năm lưu đày: *“Khi Chúa dẫn tù nhân Sion trở về, ta tưởng mình như giữa giấc mơ. Vang vang ngoài miệng câu cười nói, rộn rã trên môi khúc nhạc mừng... Việc Chúa làm cho ta, ôi vĩ đại! ta thấy mình chan chứa một niềm vui.”* (c. 1-2.4). Thánh vịnh 125 thuộc thể loại **“Ca khúc lên Đền”**, là một **bài ca vui mừng và tạ ơn Thiên Chúa**. Người Do Thái thường hát thánh vịnh này trước ngày lễ sabát và các ngày lễ của họ. **Tại sao chúng ta lại “dám” hát thánh vịnh này trong thánh lễ an táng? Thật là bất cần và vô tâm khi tang quyến đang buồn sâu khóc than!**

Đã bao nhiêu lần, chúng ta nghe những lời an ủi như thế này trong các đám tang: **“Anh/Chị vui lòng chấp nhận thánh ý Chúa...”**, hoặc là: **“chấp nhận những thử thách Chúa gửi tới...”**

Không! Chúa không gọi ai cả! Chúa không muốn ai chết sớm cả! Chúa không thử thách và phạt ai cả! Chúa không muốn điều xấu cho ai và làm hại ai cả! Chúa không muốn cái chết của

bất kỳ ai, ngay cả kẻ tội lỗi! (Ed 18, 21-23) Chính Chúa Giêsu đã khóc trước cái chết của người bạn là Ladarô cơ mà! (Ga 11, 34)

Chúng ta hãy đọc lại câu đầu tiên của bài đọc I, (CN13 TN-B), trích từ sách Khôn Ngoan: **“Thiên Chúa không làm ra cái chết, chẳng vui gì khi sinh mạng tiêu vong”**. Thật quá rõ ràng! Chúa tạo dựng con người và muôn loài muôn vật. Và Chúa muốn tôn trọng sự tự do và độc lập của mọi thụ tạo. **Mà mọi loài thụ tạo đều phải tuân theo quy luật tự nhiên: sinh ra, lớn lên và chết đi. Như thế, bệnh tật, tai nạn, thiên tai... không đến từ Thiên Chúa!**

Bài Tin Mừng hôm nay thuật lại hai phép lạ: người phụ nữ bị băng huyết suốt mười hai năm được chữa lành, và con gái của ông trưởng hội đường Giaia được sống lại. Trong cả hai trường hợp, Chúa Giêsu ban ơn chữa lành và ơn cứu độ cho họ. Tại sao vậy? Bởi vì, **người phụ nữ và cha của đứa bé đã không bỏ cuộc. Bởi vì cả hai người này không bao giờ nghĩ, và không bao giờ nói: “Đó là thánh ý Chúa... Đến giờ Chúa gọi nó về, mình phải chấp nhận thôi!”**

Người phụ nữ bị băng huyết đau khổ rất nhiều, không chỉ vì bệnh tật của mình, mà còn vì bị loại trừ khỏi mọi đời sống xã hội.

Tuy nhiên, bà không cam chịu, thậm chí bất chấp mọi sự ngăn cấm, dị nghị mà dám lách qua đám đông, tiến đến phía sau Chúa Giêsu. Chắc chắn là đức tin của bà đang ở mức độ thấp nhất vì bà nghĩ Chúa Giêsu chỉ là một người chữa bệnh, một thầy lang mà thôi.

Chúa đến để đồng hành với chúng ta trên con đường riêng của mỗi người. Ngài vào trong lôgích của chúng ta, ngay cả những lôgích lệch lạc, để dẫn chúng ta đi xa hơn. **Chúa muốn người phụ nữ được chữa lành này không đứng ở sau lưng Ngài nữa, mà đối diện và đối thoại với Ngài. Chúng ta không ăn trộm tình yêu của Chúa, chúng ta đón nhận tình yêu ấy trong đức tin.** Người phụ nữ phải công khai nói những gì đã xảy ra với mình. Sau đó, và chỉ khi đó, Chúa Giêsu mới có thể nói bà: ***“Này con, lòng tin của con đã cứu chữa con. Con hãy về bình an và khỏi hẳn bệnh”***. Không những bà được chữa bệnh, mà còn được cứu, **vì bà vừa chuyển tình trạng sợ hãi và mê tín sang niềm tin đích thật, đó là niềm tin tuyệt đối vào Ngài là Đấng Ban Sự Sống.**

Còn về con gái của ông trưởng hội đường Giaia, ông không còn gì để mất. Ông ta làm điều mà bất cứ ai trong trường hợp như

ông cũng sẽ làm như vậy, đó là chạy đến với vị lương y đang đi ngang qua đó. Chúa Giêsu là phương sách cuối cùng, khi mọi người đã bỏ cuộc chống lại bệnh tật. Nhưng ông ta không chịu bỏ cuộc. Chúa Giêsu nói với ông ta: **“Ông đừng sợ, chỉ cần tin thôi”**. Ông ta chỉ xin một dấu hiệu ma thuật (đặt tay), nhưng Chúa Giêsu còn làm nhiều hơn nữa: Ngài cầm lấy tay cô bé đã chết và cho nó sống lại.

Sứ Điệp của Tin Mừng hôm nay gửi đến chúng ta ba bài học:

- Trước tiên, về việc chữa lành bệnh cho người phụ nữ, Tin Mừng cho chúng ta biết rằng có một đám rất đông đang chen lấn để được nhìn thấy Chúa Giêsu. Nhiều người đã chạm được vào Ngài, nhưng chỉ có một người được chữa lành. Trong Thánh Lễ, chúng ta đón nhận Mình Thánh Chúa Kitô, nhưng có lẽ chúng ta không biết mình cần được chữa lành đến mức nào. **Điều quan trọng, không chỉ ở việc đón nhận Chúa Kitô, mà còn là đức tin của chúng ta đặt trong cử chỉ này.**

- Thứ hai, **nhờ đức tin của ông Giaia mà Chúa Giêsu đã làm cho con gái ông sống lại. Mỗi người chúng ta cần đến đức tin**

của người khác. Điều này cho chúng ta ý thức về sự liên đới của chúng ta. Nhiều lúc, khi cái chết đến gần, một số tín hữu sợ hãi và khó chấp nhận tin vào sự sống vĩnh cửu, vào Thiên Chúa của sự sống. Do đó, chúng ta phải **dựa vào đức tin của những người khác, của những người thân cận với họ và dựa vào đức tin của Giáo Hội.**

- Cuối cùng, trước những đau khổ của con người, Thiên Chúa không im lặng hoặc đứng đưng. Nơi Chúa Giêsu, Thiên Chúa đã sống và chia sẻ những đau khổ của con người. Hơn nữa, Ngài khơi lên trong chúng ta một niềm hy vọng lớn lao rằng đau khổ và cái chết không phải là cùng tận, như lời thánh Phaolô: ***“Cho dầu là sự chết hay sự sống,... hiện tại hay tương lai,... không có gì tách được chúng ta ra khỏi tình yêu của Thiên Chúa thể hiện nơi Đức Kitô Giêsu, Chúa chúng ta.”*** (Rm 8, 38-39)

Lm. Giuse Vũ Thái Hòa

Hẹn gặp lại

